

magamat. Erre egészségi és egyéb okaim vannak. Magának az esetnek ez a historikuma:

Én a végrehajtó-bizottság jelölő ülésén nem elnököltem, sem Rósa Izsó dr-t nem ajánltam jelölésre, hanem igenis hozzájárultam a jelöléshez azért, mert a bizottság úgy szólván egyhangulag jelölte Rósa Izsót, akit én is mindig nagyrabecsültem. Minden hátsó gondolat nélkül, a legtisztább szándékkal eselekedtem. Én az előző megbeszélésekben nem vettem részt, de mert a hangulat olyan volt s mert joggal föltételezhettem, hogy a bizottság alaposan informálódott minden oldalról, mielőtt a propozíciót megtette, és mert tekintélyes katolikus férfiak is szívesen voltak az ő jelölése mellett voltak, nem mérülhetek föl bennem aggályok. Hogy a jelölésről szóló sürgőnyt én fogalmaztam és szignáltam, az természetes.

S kérem, másnap megkezdődtek az apróbb-nagyobb tüszurások. Részint a szemembe mondták, részint telefonba mondták, hogy ugyan hogy tehettem én, az apátplébános, ilyet; kaptam gunyos gratulációkat, a katolikus körben is összecsapták a kezüket s mindenünnen úgy informáltak, hogy a hívők föl vannak háborodva. Olyan izgalmakat álltam ki, amiket elég volt elviselnem s aminőkre egyáltalán nincs berendezve az egészségem. Elmentem Rósa Izsó dr-hoz, föltártam előtte a helyzetet, mire ő azt felelte:

— Akkor én visszalépek.

— Csakhogy a támadások nem az Ön jelölését érintik, hanem engemet; itt csak én rólam van szó s azért én le fogok mondani, — feleltem én s a lemondó levelet meg is irtam csütörtök este. Ma azután Rósa Izsó dr kijelentette, hogy ő a jelölést nem fogadja el, — tehát nem visszalépésről van szó, — a régi helyzet ezzel visszaállt s Lázár György dr kérésére a pártegység érdekében visszavontam a lemondásomat.

Pártbomlást a világért nem akarok előidézni. Azonban a mostani választásnál nem akarok aktíve szerepelni. Harminc éve vagyok a hatvanhetes politikának hűve, mindig a legtisztább szándékok vezettek s ezeket a szándékaimat most meggyanusították, félreértették, — fejezte be Jászai Géza a méltatlanul támadottak és a mindig leg-

önzetlenebbül dolgozók öntudatával és fájdalmas rezignációjával.

A Katolikus Kör nem politizál.

Abban a felekezeti feszültségekkel telt levegőben, amelyben a különböző kombinációk és híresztelések egymást váltják, fölmerült a Katolikus Kör neve és szereplése is. Még pedig azzal a kommentárral, hogy a katolikus kör áll az események mögött s politikai akcióba akar lépni. Állítólag a kör intranzigens elemei kezdték hangoztatni, hogy a katolikus többségű Szegedet az izraelita hitközség elnöke nem képviselheti, és katolikus jelöltet kell állítani. Ezzel kapcsolatban forgalomba került Bus Jakab jezsuita páter neve is, de a messzemenő és nagyon valószínűtlen kombinációt a katolikus körben is megmosolyogták, Jászai Géza apátplébános is lehetetlennek mondotta munkatársunk előtt, aki a kör szereplésére vonatkozólag Nagy Aladár dr törvényszéki elnöknel, a kör alelnökénél tudakozódott s a következő fölvilágosítást kapta:

— Hangsúlyozottan kijelentem, hogy én sem mint a katolikus kör alelnöke, sem mint törvényszéki elnök nem avatkozom politikába. Tagja vagyok a körnek vallásos buzgóságból s ezt tartom a kör hivatásának. Hogy a napokban itt történt-e valami, arról nem adhatok fölvilágosítást, mert hivatalos ügyben négy napig távol voltam. Azt azonban mondhatom, hogy amíg én a katolikus körnek alelnöke vagyok, ez a kör politikával abszolúte nem foglalkozik, a politikai mozgalmaktól távol áll.

A Pester Lloyd az incidensről.

A Fester Lloyd péntek esti száma hosszabb cikkben megjegyzéseket fűz a szegedi mandátum ügyéhez. Konstatálja, hogy Khuen-Héderváry miniszterelnök délelőtt tizenegy órakor földadott táviratában nagy örömet fejezi ki várbeli Rósa Izsó jelölése fölött s szívélyesen üdvözlöi őt. Természetesnek találja Rósa Izsó viselkedését, aki negyven év óta előkelő pozíciót tölt be Szegeden s a mandátumot a történetek után nem vállalja. Jellemző, hogy Jászai apátplébánost egy más helyről jött intés Rósa Izsó ajánlásának

visszavonására kényszerítette. A kormánynak és a munkapártnak nincs sürgősebb teendője, mint eléje vágni minden sötét machinációnak s lerázni azt a fekete társaságot, mely a munkapárt palástjába igyekszik kapaszkodni.

A végrehajtó-bizottság ülése.

A végrehajtó-bizottság ülésén Rósa Izsó dr elnökölt és azon Weiner Miksa, Wimmer Fülöp, Perjessy Alajos, Hoffmann Ignác, Cserő Ede dr, Balassa Ármin dr, Rosenberg Nándor, Gaál Kálmán, Wagner Gusztáv, Kiss Arnold, Back Bernát, Ujj József, Koós Elemér, Bokor Adolf és Palócz László vettek részt.

Az ülés elején tudomásul vették, hogy Horváth Lajos Máv ellenőr, pusztaszeri birtokos, Boross József dr kórházi igazgató-főorvos, Fischer Aladár kereskedő, Herczeg János biztosítási tisztviselő, Sirsich György dr közjegyző beléptek a munkapártba.

Rósa Izsó dr ezután bejelentette, hogy a neki följajánlott jelöltséget nem fogadja el. Elmondotta, hogy ezt már bejelentette Lázár György dr polgármesternek is, aki ennek folytán a tisztségéről lemondott Jászai Géza társelnöknek tudomására hozta Rósa elhatározását és arra kérte az apátplébánost, hogy a társelnöki tisztséget továbbra is tartsa meg. Jászai kijelentette, hogy továbbra is kész társelnöke maradni a párt-nak, azonban a mostani választási küzdelemben kissé megrongált egészsége miatt nem vesz részt.

A bejelentés után a végrehajtó-bizottság afölött tanácskozott, hogy ki legyen az első kerületben a nemzeti munkapárt hivatalos jelöltje. Végleges megállapodásra nem jutott a bizottság, azonban elhatározták, hogy a szombati nap folyamán a jelölt nevét nyilvánosságra hozzák.

Felhivatalos jelentés.

Felhivatalosan jelentik, hogy az országos munkapártban a Szegeden történt választási zavargások megbotránkozást szültek. Illetékes helyeken nagy mértékben helytelenítik a felekezeti türelmetlenséget és tartanak a szakadástól.

Ehez járul még az, hogy a Katolikus Tudósító, a szegedi mandátummal kapcsolatban mindenütt Bus Jakab jelöltségét említi, noha Bus Jakabnak az egész dologról semmi tu-

## Testvériség.

Irita Léon Frapié.

Este van. Az ovoda nagy, pusztasági falu terme, melynek öt méter magas a plafondja, még józanabbnak, még hidegebbnek látszik, mint rendesen, mert egyetlen gázlámpa világítja meg s csak két utolsó tanítvány ül benne egymás mellett egy alacsony falócán. Várják, hogy utánuk jöjjenek. Rose, a gyermekkertész, a csengő hívó szavára magukra hagyta őket egy pillanatra s bement az igazgatónőhöz.

A két hat éves gyermek ebben a terem-ben, amely ötszáz gyermek számára épült, szinte megkisebbedik, elvész: két kicsi, alig létező jószágnak látszik ebben a körülötte terjedő két végtelenségben: a térben és az éjszakában.

A véletlen úgy hozta magával, hogy az egyik, Tricot, a legszegényebb néposztályból kerüljön ki, a másik, André Belcourt, ellenben jómódú szülők gyermeke. A két kis alak megkapó ellentétben áll egymással. Tricot rongyos kötenyt visel s átlukasztott cipőket. A haja gesztenyeszínű, kopott és zilált, arca vérszegény és halovány s olyan, mintha papírmásból lenne, vonásai durvák és orra előre álló. Álla különösen erős és hegyes. Párisi gamin ez, a rosszul táplált fajtaból, aki szélben, esőben az utcát rója s aki mégsem kap náthát miatta, aki mindig rossz bőrben látszik lenni, de sohasem beteg.

André Belcourton ellenben csinos, kék sergeöltözet van, arcvonásai finomak. Éles orra mellett rózsás a bőre s minden, erély

széles, erős homlokába látszott szorulni. Gyengéd, fehér homlok ez amellet s testalkata is finom és oly érzékenynek látszik, mintha az időváltozást is megérezné.

A két gyermek szembe fordult egymással s úgy tetszik, hogy szinte testvéries egyetértésben vannak. Oszinte, jószágos szemekkel néznek egymásra, mintha a tükörbe néznének s elgondolkodva, félmosolylyal folytatják a megkezdett, nyugodt beszélgetést, azzal a szóbőséggel, amely a zöld ifjuság tulajdona. Messze távolba álmodnak belé, a jövőndőbe s beszédükbe vissza-visszajár a vezérlő gondolat:

— Majd ha én nagy leszek...

\*

— Igen, — mondja Tricot — ha én majd nagy leszek, igen sok pénzem lesz.

— Honnan veszed majd? — tudakolja André.

Tricot nem jön zavarba. Egyszerűen felel: — Még nem tudom.

André kielégíti a magyarázat, sőt csodálattal indítja.

— Ah, és mit csinálsz majd vele? — kérdi.

— Először is más ruhát veszek mamának. Akkor egyszeriben átváltozik urinővé és nem fog olyan fáradtnak látszani.

— En, — felelte André — ha megnövök, Mariet egy falusi házban fogom elhelyezni, hogy már ne kiabáljanak annyit rá. Marie az az én bonne-om.

— A falu messze lehet ide, ugy-e? Legalább annyira, mintha az udvart háromszor körüljáróm?

— Igen... Tudod, mama és papa mindig sietnek reggel, hogy a boltba érjenek idejében s aztán sietnek haza az ebédhez s még azután este a sétájukhoz vagy a színházba. Akkor mindig szidják Mariet. Mindig Marie az oka valaminek. Mama vállat von: — Micsoda kiálthatatlan leányzó ez! Mintha csak a holdból bukott volna le ide? Két sous ára fogalma sincs arról, mit kell tennie! — Máskor papa mondja halkan: — Annál jobb, annál jobb, hogy nem tud mindent! — Vagy pedig ő is morog: — Ugyan, nézd meg csak, hogy néz ki, mikor ajtót nyit valaki előtt! Na, nem félek tőle, hogy valaki megszöktesse. — Ilyenkor aztán mama nevet: — Oh, annál jobb! — Én rá is kiabálnak néha. Így hát mi ketten, Marie-val egyformák vagyunk: folyton szidnak bennünket, folyton szót kell fogadnunk és aztán együtt sirunk. Ha már hallom, hogy Mariet szidják, nekem is fáj. Érted ezt? A torkomat szorítja vagy gyomorfájást kapok az izgatottságtól, mintha csak én rá kiabálnának...

Tricot beszívja az arcát, szája mintha kereszbe harapna.

André megrázza homlokát s folytatja:

— De te, Tricot, mit tennél még, ha sok pénzed volna?

— Gyárat építenék s egy csomó munkást fogadnék, aki nekem vasutakat, hajókat és aeroplánokat készítene. Vagy pedig prospektusokat osztanék szét az emberek között. Nagy csomót vásárolnék belőlük magamnak. Milyen mulatságos lehet az, mindenkinek valamit adni, mindenkinek, aki